

JAKUB

9

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

AQ

XXIV. ročník, 30. 10. 2016

VŠECH SVATÝCH A „DUŠIČEK“

Je jen jediný „svatý“ - a to je Bůh. O člověku říkáme, že je svatý, když (a nakolik) je s Bohem spojen. Proto píšeme o Bohu, že je Svatý s velkým „S“. Bible to vyjadřuje ztrojením - „Svatý, svatý, svatý... Svatost tedy není kvalita života, vůbec už ne vlastnost. Svatým se člověk nestává po smrti, ale v průběhu svého pozemského života. Svatořečení je už jen vyjádření víry církve o tom, že dotyčná osoba byla během svého života zaměřena na Krista a s ním životně spojená. Věříme, že svatí jsou „v nebi“, jak nazýváme prostor, či skutečnost života s Bohem, ono definitivní spojení. Jistěže svatí nejsou pouze katoličtí křesťané. Náš seznam „všech svatých“ se týká přirozeně pouze naší církve. Všech těch, kdo Boha v Kristu vyznávali a církev si jich „všimla“. Můžeme ovšem věřit, že Bůh je vyvolil, aby svým životem o něm vydávali svědectví. Řekl bych, že je to jakási „reprezentace“ všech svatých; celek je zástup, který by nikdo nespočítal, jak říká Apokalypsa. Můžete se ovšem modlit a obracet o přímluvu za všechny svaté z vaší rodiny či rodu. Církev nesvatořečila, to za ni děláte vlastně vy. Je jisté, že z vašich předků určitě někdo v plném

společenství s Bohem je, takže i věroučně vůbec nechybujete. Jak dalece vidí svatí do našeho života, nevíme. Nestali se Bohem, jen jsou s ním sjednoceni. Jsou ale v každém případě naši přátelé, přejí nám, touží po tom, abychom došli „do místa trvalého odpočinku“, tedy tam, kde jsou oni. Nepřemlouvají Boha, aby pro nás to či ono učinil, ale prostě nás Bohu předkládají. Tomu moc nerozumíme, ale tomu můžeme stoprocentně věřit. A na tom Bohu nejvíc záleží, jak nám říká Ježíš: „Věříš tomu...?“ Pravda o svatých není dogma „první třídy“, ani být nemůže. Svátek všech svatých vyjadřuje nade vše Boží dobrotu, tedy právě jeho „svatost. Zaměřme se tedy hlavně na svoji vlastní svatost, tak námi bude nejvíc oslaven Bůh. Ať patříme k tomu nespočítatelnému zástupu, shromážděnému kolem Ježíše Krista.

P. Jindřich Krink

VÍTE TO?

- 2. 11. v 15.00 **mše ve hřbitovní kapli.**
- V kostele sv. Jakuba **pravidelná nedělní bohoslužba** začíná v 9.00. První neděle v měsíci je bohoslužba s doprovodem dětské kapely.
- Každé třetí pondělí v měsíci ve 20.00

se na faře u sv. Jakuba schází skupina maminek **ke společné modlitbě za rodiny**. Přidat se můžete kdykoli, sebou případně breviář. Kontakt Monika Ciklerová 732 221 478, Markéta Marková 604 216 600.

- Jubilejní 25. ročník **Společenského večera** se uskuteční 14. ledna 2017 v sokolovně. Zahájení je v 19 hodin.
- **První neděle adventní** je 27. 11.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství pro školní děti je v rámci farností sv. Jakuba a Svaté Hory vyučováno ve školním roce 2016/2017 takto:

1.-2. třídu vyučuje Marie Štefaniková ve středu v 15.00 na faře u sv. Jakuba, tel. 732 706 730.

3. třídu má na starost Kryštof Strzelczyk každé pondělí na Svaté Hoře v 15.00, tel. 604 556 301

4.-5. třída spadá pod Davida Horáčka každý čtvrtek ve 14.45 na faře u sv. Jakuba, tel. 731 619 668

6.-7. třídu vyučuje Jaroslav Kučera každý sudý týden ve čtvrtek v 16.00 na faře u sv. Jakuba, tel. 734 797 931

7.-9. třída a středoškoláci čtou z Bible s p. Krinkem ob týden každé úterý v 15.00 na faře u sv. Jakuba, tel. 318 624 794

A NAKONEC PŘIJDE SMRT

Hovořil jsem včera na jednom hřbitově s muzikanty, kteří hrají na pohřbech. Říkal jsem jim, že oni vůbec nehrají k oslavě smrti, ale naopak na oslavu toho, že pohřbívaná osoba vstupuje

do plnosti života. Přisvědčovali, že oni to také tak chápou. Ano, smrtí, aspoň jak my ji známe, vstupujeme do plnosti života, kterou je Bůh. Dochází k destrukci našeho pozemského života.

A jak nám říká zase Apokalypsa, vstupujeme do jiné formy života, ale pořád toho našeho. Dochází k destrukci té pozemské formy, ale vstupujeme do „nové země“ a „nového nebe“. Tam, kde je s námi už trvale Bůh. Dnes už nás vědci ujišťují, že je různý „čas“ ve vesmíru. My se smrtí vlastně jen odpoutáváme od té nepřerušitelné závislosti na tom čase, hmotě zde na Zemi. Opouštíme konečné, abychom došli k tomu, co je věčné. Spíš - k Tomu, který je Věčný. Tento pozemský život nám byl dán darem, je to něco krásného. Ale „dočasněho“. Svatá Terezie z Lisieux říká: „Až zemřu, pro mě si nepříjde smrt, ale Bůh“. A Bůh je přece ten, komu na nás záleží. Toto mějme na mysli, když stojíme před hroby těch, kteří znali nás a my je. Smrt sama o sobě je něco hrozného, beznadějného. I Ježíš plakal u hrobu svého přítele Lazara. Ale právě když přišel on, „svou smrtí naši smrt zrušil a svým vzkříšením obnovil život.“ (z pohřební liturgie). A tak „skrze Krista, našeho Pána“, je skutečnost smrti zcela změněna, je prostoupena „nadějí, že jako Ježíš zemřel a vstal s mrtvých, tak Bůh vzkřísí i nás, kdo jsme žili ve spojení s ním“. A apoštol Pavel dodává: „Těšte se tím, co jsem vám teď řekl.“ Díky, Pane Ježíši!

Francouzská herečka Gabriela Bossis, která měla mystické rozhovory

s Ježíšem, se na sklonku svého života Ježíše ptá: „A co bude potom?“ (po smrti). A Ježíš jí říká: „Už jen já budu“.

P. Jindřich Krink

VÝLET NA SLIVICI

Čas od času bývá v naší farnosti zvykem, že se společně sejdeme i mimo kostel. Vybrali jsme si proto neděli 2. října a vymysleli netradiční setkání s předchozí pěší cestou. V plánu bylo vyrazit po mši od kostela a dojít pěšky na Slivici (8 km), kde jsme měli domluvené útočiště na faře a v přílehlých prostorách. Po příchodu měl následovat společný oběd z přinesených zásob a odpoledne sportovní utkání ve volejbalu, případně další zábavné aktivity, např. pečení buřtů.

Realita nedělního výletu však byla mnohem šťavnatější, skoro bych řekla až dost nasáklá... V neděli po mši začalo slušně pršet. Protože ale máme mezi sebou jedince mimořádně houževnaté, déšť nás nemohl odradit. Od kostela vyrazilo celkem 7 voděodolných cestovatelů, z nichž jeden se dokonce vezl v kočárku. Postupně jsme po cestě potkávali další domluvené partáky a přes Lešetice a Konětopy důkladně umytí nakonec dorazili na Slivickou faru v počtu 14 pěších a 1 cyklisty.

Máme ve slivické farnosti skvělé přátele, a tak už na nás čekal připravený koláč, teplý čaj a útulná fara s kuchyní a ping-pongovým stolem. Postupně také přijížděli ještě motorizovaní účastníci a na faře se nás nakonec sešlo 26. Jedlo se, pilo, povídalo, hrály se hry a ping pong. Volejbal se nakonec nezdařil, ale buřty byly!!

Veliké díky rodině Levičků, Nuslových a slivickému panu faráři za vlídné přijetí a čas, který nám věnovali.

A díky všem účastníkům, bylo fajn s vámi strávit odpoledne!

Pěší voděodolná sekce: *Bára, Dorotka, Lotka, Anička, Damiánek, Katka, Monika, Josef, Martin, Lída, Patricie, Láda, Barča, Olinka*

Cyklomaniak: *Honza*

Autobusová skupina: *Maruška a Maruška*

Pozemní podpora v automobilech:

Viky, Dáša, Kája, Dáša, Vašek, Katka, Majda, Barunka, Toník

Tak zase někdy!!

Monika

SV. ANEŽKA VE VATIKÁNU

13. listopadu (jako každý rok) budeme slavit památku svaté Anežky České. Ne každý ale ví, že tato významná česká světice má svou sochu v chrámu sv. Petra ve Vatikánu.

Loňský rok jsem měla možnost prožít blízko Říma, kde jsem pracovala jako dobrovolnice. A na konci mého pobytu se mi dostalo několika velkých a neočekávaných darů. Jedním z nich byla možnost zúčastnit se předání sochy svaté Anežky papeži Františkovi. To proběhlo při mimořádné audienci na náměstí sv. Petra 10. září 2016. Sochu, kterou navrhla někdejší studentka Střední průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích Alena Kubcová, předal Svatému otci kardinál Miloslav Vlk.

Papež František při dopolední audienci řekl českým poutníkům, kteří sv. Anežku doprovázeli, tato slova: *„Vítám věřící z České republiky, kteří se účastní národní pouti ve Svatém roce milosrdenství. Jsem*

rád, že mohu přivítat kardinála Miloslava Vlka, biskupy a státní představitele a děkuji vám za dar sochy svaté Anežky České. Drazí bratři a sestry, přeji vám, abyste tento Svátý rok prožili s vírou a znovu objevili krásu v prokazování skutků milosrdenství, které je konkrétním projevem Boží lásky ke každému z Jeho dětí. Vyřídte můj pozdrav svým krajanům, nadále se prosím za mne modlete a přijměte apoštolské požehnání, které ze srdce uděluji vám a vašim rodinám. Chvála Kristu!“¹⁾

Odpoledne jsme společně s kardinálem Miloslavem Vlkem a biskupy Janem Vokálem, Vlastimilem Kročilem a Tomášem Holubem slavili mši svatou v kostele sv. Jana Křtitele, národním kostele Florentánů. Z něj jsme pak šli procesím do baziliky sv. Petra. Bylo krásné na svatopetrském náměstí vidět skupinu Čechů s vlajkami, která ho pochopitelně nezaplnila, ale nebyla zcela zanedbatelná. Prošli jsme Svatou branou a středem baziliky až k baldachýnu. Závěr pouti proběhl u oltáře sv. Václava. Zástupci českého státu a církve pak ještě sešli do krypty podívat se do Kaple svatých patronů Evropy, kam byla socha sv. Anežky České umístěna, a ke hrobu kardinála Josefa Berana.

Je zvláštní, jak je český národ ve Vatikánu hýčká. Jediný, kdo má v kryptě svatopetrské baziliky hrob a nebyl to papež, je právě zmiňovaný kardinál Beran, jehož hrob je navíc nejbližší tomu sv. Petra. Jako jediní máme v bazilice oltář našeho národního patrona sv. Václava, což nám vymohl již Karel IV. Nad hlavním oltářem

je vitrážové okno s holubicí, symbolem Ducha svatého, z českého křišťálu... A teď tam máme dokonce i sochu sv. Anežky.

1) http://www.mzv.cz/vatican/cz/zpravy_a_udalosti/socha_sv_anezky_ceske_bude_darovana.html

Marie Mejstříková

ROZHOVOR

Pro toto číslo Jakuba jsme položili několik otázek Katce Markové.

Před svatbou jste bydlela v Dobříši. Co se Vám na životě v dobříšské farnosti líbilo? Našla jste něco nového v příbramské farnosti?

V Dobříši jsem strávila celé dětství. Farnost se tam vyvíjela a z počátku si toho moc nepamatuji, krom prvního svatého přijímání a zpovědi je pro mě farnost výraznou stopou až od doby působení otce Stanislawa. Právě on dal dost směr tomu, jak funguje farnost až doposud. Jistě, je to živá farnost, mnoho aktivit, spolča mládeže a výjezdy. Líbila se mi a líbí otevřenost a akčnost farnosti, spousta mladých lidí a hlavně rodin. Byla tam vždy velmi úzká spolupráce kněze s farníky, společenstvím. Byl to hodně kněz, kdo to utvářel a podporoval. Vždycky jsem si říkala, že bych si přála v takové farnosti být a aby to zažily mé děti. V Příbrami je to v něčem jiné, ale farnost vnímám také jako velmi živou. Když jsem se s Lukášem seznámila a chodili jsme spolu, začala jsem poznávat i tuto farnost. Přišla mi roztomile malá, plná lidí, kteří mají k sobě blízko a sdružují se kvůli tomu, že spolu chtějí

být a ne jen z impulsu kněze farnosti (mysleno s určitou nadsázkou). Toto mi časem přirostlo k srdci a vidím to jako velkou výhodu. Vnímám totiž, že farnost tvoří hlavně farníci, společenství a kněz je dočasný, proto by neměl být on hlavní postavou dění. Jsem ráda ve společenství těchto lidí, kteří jsou vděční za vztahy mezi sebou, zážitky, které sdílí. To není dle mého mínění vůbec málo. Na Dobříš pak občas zavítám jako host, ale doma je pro mě v Příbrami a jsem ráda za to, jaké to tu je a jaké to tvoří každý z nás.

Stihnete ještě jiné zájmy kromě rodiny, zpěvu a hudby?

Toho času, který člověk stráví péčí o děti a domácnost, je mnoho, přesto se snažím najít si občas něco, co je jen pro mě šitě na míru a co mě „dobíjí“. Ráda si sednu k háčkování svých oblíbených hraček, hezké knížce či filmu. To je ale spíše zřídka. Pravidelně vlastně chodím s kamarádkou na něco dobrého, kde si vyměníme dojmy a důležité informace nebo s Lukášem navštěvujeme manželské spolčo s pár přáteli. To jsou vesměs aktivity večerní, když už naše děťátka spokojeně chrupkají v postýlkách. Při naší rodinné konstelaci ovšem zjišťuji, že mě dobíjí kokoliv, co mohu udělat v klidu, aniž bych zachraňovala nějaké dítě či odbíhala udělat to či ono či vyřešit největší problém na světě.

Jakých dosažených cílů byste si ve výchově Vašich dětí nejvíce cenila?

Já jsem rodič krátkou dobu, mám stále malé děti, a tak nemám tolik tušení, co nás jako rodiče všechno čeká. Ale byla

bych samozřejmě ráda, kdyby z našich dětí vyrostli samostatní odpovědní lidé, co najdou své místo ve světě a smysl. Budou se chovat odpovědně, budou umět vyhrávat, ale i přijímat prohru. Budu ráda, když najdou dobrého partnera pro život a naše rodina se tak rozšíří. To je ovšem daleko a zatím „jen“ v mých prosbách, aby šly vždy v životě s Bohem a nechaly si ukazovat směr. Mým úkolem je nyní dávat dobrý příklad a hledat to, co je pro ně nejlepší, spolu s Boží pomocí. Snad budou jednou shovívaví k tomu, co jsme my jako rodiče nezvládli.

Děkuji za rozhovor a přeji všem příjemný podzim.

LCH

POUŤ KE SVATÝM BRANÁM

Papež František vyhlásil od 8. prosince 2015 do 20. listopadu 2016 svatý rok milosrdenství. Mottem toho roku je „Milosrdní jako Otec“. Papež řekl: „*Tento mimořádný svatý rok milosrdenství je dar milosti. Vstoupit do ní znamená objevit hloubku Otcova milosrdenství.*“

V bule Misericordiae Vultus píše: „*Zvláštním znamením svatého roku je pouť, protože je obrazem cesty, kterou se každý člověk ubírá ve svém životě. Život je putováním a člověk je poutník, který jde po cestě k cíli. Prostřednictvím Svaté brány se necháme obejmout Božím milosrdenstvím a zavážeme se k tomu, že vůči druhým budeme milosrdní, jako je milosrdný Otec k nám.*“

Po staletí se lidé ve svatém roce vydávali na pouť nejprve do Svaté země

a pak do Říma k hrobům apoštolů, aby si na těchto posvátných místech vysílali zvláštní požehnání od Boha.

„Pouť do Věčného města, kde chceme projít Svatými branami a získat Boží milosrdenství k zahlazení časných trestů a posilu pro každodenní krásný a zodpovědný křesťanský život.“ To bylo motto naší rodinné poutě, kterou na objednání pro nás připravila CK Miklas Tour Prostějov. „Rodinné“ proto, že jsme se vypravili skoro celá velká rodina, včetně našich mladých. Protože bychom nezaplňli celý autobus, pomohli nám v tom naši kamarádi a známí.

V počátku této cesty stála naše Magda. Ona nás nejen vyhecovala, ale za celou pouť se modlila a všechny nás k modlitbě povzbuzovala. Duchovní vedení poutě svěřila bráchovi Pavlovi, který program připravil ve spolupráci s panem Jindřichem Miklasem. Ten nás na pouti provázel a díky němu bylo vše perfektně připravené a probíhalo v klidné a přátelské atmosféře.

Hlavním programem každého dne bylo navštívení jedné ze čtyř hlavních římských bazilik a samozřejmě projít jejich Svatých bran. Díky P. Pavlovi a P. Krysztofovi ze Svaté Hory jsme mohli každý den slavit mši svatou v některém z římských kostelů. Navštívili jsme nejen čtyři hlavní římské baziliky – Lateránskou, sv. Petra, sv. Pavla a Santa Maria Maggiore, ale i kostel sv. Klimenta s hrobem sv. Cyrila, baziliku P. Marie in Trastevere, baziliku

sv. Cecilie, baziliku sv. Praxedy, kde pobývali sv. Cyril a Metoděj a blízký kostel sv. Alfonze (redemptoristé), kde je originál obrazu Pany Marie ustavičné pomoci.

Velmi na nás zapůsobil Svatý Pavel za hradbami, kde jsme měli mši svatou, a pak Tre Fontane – místo stěti svatého Pavla. Velký zážitek byly také Kalistovy katakomby – klidné a hluboce promodlené místo.

Navštívili jsme také další římské památky, např. Koloseum, císařská fora, Forum Romanum, Kapitol a také vatikánská muzea, kde prohlídka končila v Sixtinské kapli. Také jsme prošli katakomby s hroby papežů pod bazilikou sv. Petra. Výstup na kopuli baziliky sv. Petra byl náročný, ale stálo to za to. Příjemné bylo čtvrtiční odpoledne strávené u moře.

Náročným dnem byla středa, kdy jsme se účastnili generální audiece s papežem Františkem. Přestože jsme byli na místě s velkým předstihem, stáli jsme na konci určitě kilometrového zástupu lidí. Všichni museli projít bezpečnostními rámy. Někteří z nás měli štěstí a dostali se do blízkosti, kde procházel papež. A radovali jsme se s nejstarší účastnicí naší poutě, paní Matějkovou z Netolic, která si s papežem podala ruku. My jsme se naopak dostali mezi poutníky, kterým došla trpělivost a k tomu, aby se na audienci dostali, použili hrubou sílu a málem nás ušlapali. Přesto na toto setkání s papežem rádi vzpomínáme.

Všechny Svaté brány v Římě jsme prošli společně, při společné modlitbě a za zpěvu hymnu Misericordes sicut Pater. Projítí branou v bazilice sv. Petra začínalo pod Andělským hradem. Tam jsme dostali velký dřevěný kříž a vydali se za ním na asi kilometrovou pouť ke Svaté bráně. Když jsme branou prošli, asistenti nám otevřeli jinak uzavřenou cestu prostředkem baziliky až k hrobu sv. Petra. Tam jsme se modlili i za naši farnost, tak jak nás pan farář prosil.

Poslední den naší poutě jsme strávili v Assisi. Úžasné místo. Zde jsme prošli poslední Svatou branou v bazilice sv. Františka a navštívili další vzácná místa v tomto krásném městě. Také jsme si dali výbornou pizzu a večer jsme se účastnili zpívaných nešpor v kostelíku sv. Damiána. Pak už nás jen čekal nádherný západ slunce a ve 21 hodin odjezd domů. Jako manželé jsme se shodli, že sem se určitě někdy chceme vrátit. A vám můžeme doporučit – navštivte Řím i Assisi.

Poprvé v dějinách se Svaté brány otevřely také na našem území. My, Příbramáci, máme výhodu, že nemusíme ke Svaté bráně putovat daleko.

Ale všechny ty naše poutě musí být podnětem k obrácení, abychom byli k druhým milosrdní, jako je milosrdný Otec k nám.

Martin a Lída Zemkovi

SVATÝCH JE MNOHO

Prvního listopadu slavíme slavnost Všech svatých – svatořečených i nesvatořečených. Když se řekne „svatý“, koho si představíme? Zkuste napsat do připravených obrysů postav vlastnosti, o kterých si myslíte, že je svatí mají. Ve skupině pak srovnajte své názory a vyhodnoťte, která vlastnost se objevila nejčastěji. Co považujete za nejdůležitější pro to, aby se člověk stal svatým? Je to povolání pro každého, nebo jen pro některé?

Vylušti citát: NEKONEČNÝ POČET SVATÝCH NÁM DOVOLUJE ODHALIT

Klíč:	👉	😊	❖	✂	*	▲	🎯	◻	☾	◇	◡	⚙	✂
	A	B	I	K	L	M	N	O	R	S	T	Y	Z

převzato z DKC

JAKUB ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VYCHÁZÍ DLE POTŘEBY FARNOSTI; ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTA, DANIEL, LÍDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I., 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ